

könyveit. 1918-ban írta »A pirosruhás nő« c. regényét, mely 1920-ban jelent meg könyvalakban. Ezt követték: »Monváry Pál szép nyara«, »Kiblí János szerencséje«, »Balatoni tragédia« c. regényei. 1923 óta a »Nyugat«-ba írja színházi kritikáit. 1923-ban megválasztották a színházi kritikusok szindikátusának elnökévé. Színművei: »Vége a szép nyárnak« vígj. Bem. 1925. márc. 24-én a Nemzeti Színház Kamaraszínháza. »A pirosruhás hölgy«, vígj. Bem. 1926. nov. 19-én, Nemzeti Színház. A Magyar Színművészeti Lexikon szerkesztője.

Schubert Ferenc, a világhírű zene-költő (1797. jan. 31. — 1828. nov. 19.), bölcsőjétől sírjáig Bécsben élt; szegény elemi iskolai tanító volt, mint sokgyermekes atyja; mint kisfiú, a császári udvar kápolnájának énekkarában működve, nyerte zenei tudásának alapjait. Későbbi tanára már a serdülő fiúról azt mondta: »akármint tanítok neki, ő azt már tudta« — istenáldotta tehetségénél fogva. Rendkívül sokat komponált, tíz nagy szimfóniától lefelé minden műfajban, dalt mintegy 600-at írt; a színpad számára egy tucat daljátékot, egy nagy operát (Alfonso és Estrella) s egy kisebbet »Die Verschworenen, oder Der häusliche Krieg« (Összeesküvők, vagy: Hadviselés otthon) címűt (1823-ban); emezt csak 1861-ben mutatták be Bécsben. A kissé naiv, de azért életrevaló művet »Cselre cselte« c. alatt (Castelli szövegét Kuliffay Ede ford.) a Nemzeti Színház előadta 1884. ápr. 15-én, új operaházunk is hamarosan műsorra tűzte: 1885. dec. 12-én, de csak egy évig játszotta. Sch. halálának 100. évfordulóját a M. Kir. Opera fényesen ülte meg: a »Cselre cselte« szövegét dr. Hirschfeld Róbert bécsi zenekritikus átdolgozta, Harsányi Zsolt lefordította; így láttuk az ünneplő előadáson, mely egyébiránt Sch. »Moments musicaux« c. zongoradarabjának ciklusát Dohnányi Ernő hangszerelésében mint ballet-pantomimet is bemutatta: meséjét D. neje, Galafrés Elza (német író, volt színésznő) komponálta.

Schubert óriási zenekincséből három operettet is szerkesztettek: Berté Henrik »Das Dreimäderlhaus« c. alatt, magyar címe: »Három a kislány« (l. ezt); Lafite Károly (u. a. szövegírókkal), ford. Harsányi

Zsolt, bem. a Vígszínház, 1918. jún. 21-én; ismét Berté: »Tavaszi és szerelem« c. alatt, bem. a Városi Színház, 1917. Szöv. Hardt Bruno és Welleminsky J. M., ford. Heltai Jenő; »Hannerl«, magyar címen: »Médi«, szöv. írták Willner és Reichert, fordította Harsányi Zsolt, zenéjét összeállította Lafite Károly. Bem. Király Színház, 1918. jún. 21.

Schuller Imre, adminisztratív színházi titkár, sz. 1884-ben, Vácon. 1912 óta Budapesten működik és az Andrássy-uti Színház adminisztrációjában élénk részt vett.

Schüller Vally, ballet-mozdulatművészeti és szalontánc-tanárnő, sz. 1906. máj. 28-án, Budapesten, katonatiszti családból. Brada Ede balletmesternél és Turnai Alice mozdulatművészeti tanfolyamán tanult. Különös eredménnyel foglalkozik gyermekek tanításával. Sikeresen szerepelt a »Levendula« c. darabban a Várszínházban és a vidéki nagyobb városokban rendezett önálló matinéin és estélyein. 1929. óta saját táncintézetében tanítja a mozgásművészetet, balletet és szalontáncot.

Schwarz Vera, operaénekesnő, ifjú Zábráiban, magyar szülőktől; atyja a közös hadseregben százados volt. Bécs-dramai szoprán, sz. az 1900-as években, ben a Fostein-énekkiskolát végezve, a zágrábi nemzeti színház szerződtette; csakhamar külföldi vendégjátékai hírnevet szereztek neki: 1916-ban a new-yorki Metropolitan Operához szerződött, de a háború miatt nem tudott kijutni. 1930-ig a bécsi udv. áll. opera tagja; innen Berlinbe szerződött, Lehár-operett-hősnők (Friederike sat.) kreálására. A M. Kir. Operaház vendége (Aida) 1922 jan. 24. »Lohengrin« Elzája máj. 11. (Troubadour: Leonora) 1925 jan. 27. (Carmen) máj. 12. (Alarcos bál: Amelia) sat. A Városi Színház vendége volt (Tosca: Baklanoff György; Scarpia mellett) 1925. okt. 5. (Carmen: Jadlowker Hermann: Don José mellett) 1926 jan. 11.

Schwarczer Géza, az állami színházak főfestője, sz. 1879-ben, Budapesten. Korán meghyilatozó művészi hajlamai a fa-szobrászathoz vonzották, de a vésőt csak